خراسان رضوی

صفحه آخر

سه شنبه
۳۱ اردیبهشت ۱۳۹۸
۱۵ رمضان ۱۴۴۰
۸ صفحه/شماره ۴۱۳۴

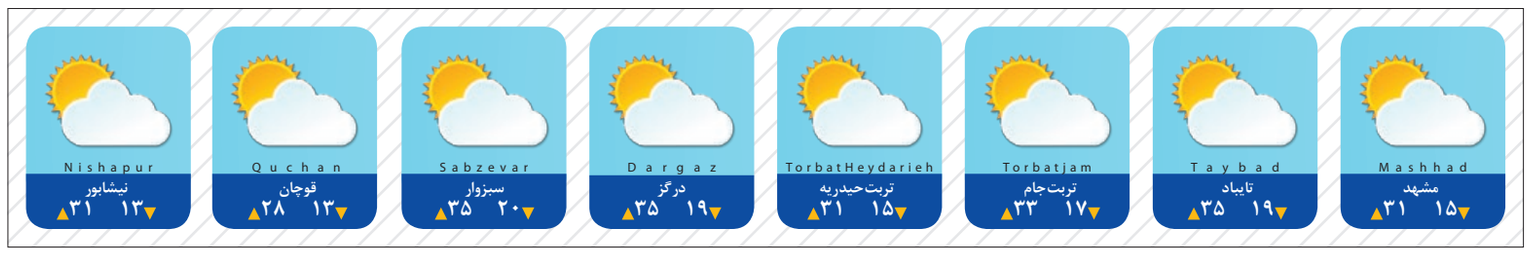

روزنامه خراسان رضوی:
رتبه یک نشریات استانی

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری خراسان
مدیر مسئول: محمد سعید احدیان
سردبیر: سیدعلی علوی

دفتر مرکزی: مشهد، بلوار شهید صادقی
صندوق پستی: ۵۱۱-۹۱۷۳۵
تلفن: ۳۷۶۳۴۰۰۰-۰۵۱

نمابر دبیرخانه: ۰۵۱۳۷۶۲۴۳۹۵
پذیرش آگهی و اشتراک: ۰۵۱۳۷۰۱۰
پیامک: ۲۰۰۰۹۹۹

چاپ مشهد: شهر چاپ خراسان
روابط عمومی: ۰۵۱۳۷۰۰۹۱۱۱
نمابر تحریریه: ۰۵۱۳۷۶۲۶۵۰۱

حکمت روز

پیامبر اکرم (ص)

خوشا به سعادتمندی آنان که از دوستان و پیروان حسین (ع) هستند. به خدا سوگند ایشان در قیامت پیروز و نیکبخت هستند.

بحارالانوار، ج ۴۴، ص ۲۲۵

مناجات

علامه حسن زاده آملی

الهی مجاز ما را تبدیل به حقیقت بفرما!
الهی، آفتاب گردان و آفتاب پرست عاشق آفتاب باشند، و حسن عاشق آفتاب آفرین نباشد؟
الهی، تو که بی نیازی و به رایگان می بخشی، حسن هم که درویش گدای توست، بخششات را با درویشانت بیش بفرما!
الهی، وای بر حسن اگر از تو نترسد و از او بترسند!
الهی، شکرت که به بلای شهرت مبتلا نشده ام.
الهی، حقیقتی که از دانش ترازو به دست آمد این است که تو «فصل حقیقی همه ای».

با شاعران

خراسان به روایت خراسان

۳۱ اردیبهشت ۱۳۴۸

شوهرم قهر کرد و رفت و ناپدید شد

۵۰ سال پیش در چنین روزی، روزنامه «خراسان» نوشت: مردی به نام حسن به خاطر این که زنش شهربانو بچه اش را زده بود، با زنش اختلاف پیدا کرد و بعد از دعوایی که با او نمود، خانه را ترک کرده و ناپدید گردید. زن این مرد که بعد از پنج روز از نیامدن شوهرش به خانه دلواپس گردیده و بدون خرجی مانده بود، روز گذشته به دادسرا مراجعه کرد تا تکلیف او و بچه خردسالش که بی سرپرست و بدون خرجی مانده بودند، روشن گردد. وی در عرض حال خود نوشت: شوهرم شوفر می باشد و چند روز پیش موقعی که به خانه آمد، چون دید بچه ام را می زنم ناراحت گردید و بر سر همین موضوع بین ما دعوا شد و او از خانه خارج گردید و دیگر از او تا به حال خبری نشده است و من و بچه ام چون کسی را در این شهر نداریم، بدون خرجی مانده ایم.

چاقوکشی به خاطر چند گوسفند

فردی به نام محمدعلی هنگامی که در مزرعه اش مشغول کار بود، متوجه شد که گوسفندان شخصی به نام یوسف، وارد مزرعه او شده اند و مشغول از بین بردن زراعت های او هستند. لذا با عجله خود را به محل گوسفندان رساند و آن ها را از مزرعه اش دور کرد. یوسف که از دور ناظر جریان بود، نزد محمدعلی آمد. به او گفت: چرا گوسفندهای مرا از مزرعه ات بیرون کردی و آن ها را زدی؟ موقعی که محمدعلی می گوید: این چه حرفی است که تو می زنی؟ یوسف با کاردی که به کمرش بسته بوده به محمدعلی حمله می کند و با دو سه ضربه کارد محمدعلی را مجروح و نقش زمین می کند و خود متواری می شود. اهالی ده که از جریان مطلع شده بودند، قضیه را به اطلاع ماموران ژاندارمری می رسانند و یوسف توسط ماموران دستگیر گردید و محمدعلی که مجروح شده بود برای معاینه به مشهد آمد و به پزشکی قانونی مراجعه کرد.

دیالوگ

«کسی که کتاب می خونه قبل از مرگش هزار زندگی رو تجربه می کنه. کسی که کتاب نمی خونه تنها یه بار زندگی می کنه»

بازی تاج و تخت
سازندگان: دیوید بنیاف و دی. بی. وایس

خط خطی

راضیه آزادوار

سعید مظفری، پیش کسوت دوبله کشورمان در گفت و گو با خراسان رضوی:

اگر به گذشته بازگردم سراغ حرفه دیگری می روم

سعید مظفری از گویندگان قدیمی و پیش کسوت عرصه دوبلاژ در ایران است که نام و صدایش با شخصیت های محبوب تلویزیونی زیادی پیوند خورده است. از «کلینت ایستوود» در فیلم های «خوب، بد، زشت» و «به خاطر یک مشت دلار» بگیرید تا «ریوزو» شوهر اوشین در سریال «سال های دور از خانه». پیرس برازنان، بردپیت و جکی چان هم عمدتا در فیلم هایی که از آن ها در ایران پخش شده، با صدای این هنرمند برای بینندگان شناخته می شوند.

او می گوید شمار شخصیت هایی که به جای آن ها صحبت کرده، از دستش در رفته، با این حال از میان همه آن ها، بردپیت و جکی چان را بیش از بقیه دوست دارد و اظهار می کند: «راستش را بخواهید با این دو بازیگر همذات پنداری بیشتری دارم». او با گذشت ۷۷ سال از بهار زندگی اش همچنان مشتاقانه به این حرفه ادامه می دهد. هر چند که دلی پر درد از وضعیت این روزهایش دارد اما عشق و علاقه به این حرفه باعث نشده کارش را ترک کند. در ادامه گفت و گوی خراسان رضوی را با این دوبلور پیش کسوت و نامدار می خوانیم.

مظفری که این روزها مشغول دوبله یک سریال ژاپنی است، درباره حرفه ای که سال ها به آن مشغولیت داشته، چنین می گوید: دوبله فیلم کار سختی است و مدت زمان دوبله یک فیلم بستگی به نوع آن و دوبلورهای کار دارد. دوبله های معمولی یک فیلم، از ساعت ۹ صبح تا ۸ شب به طول می انجامد. اما دوبله خوب یک فیلم ۲۴ تا ۲۸ ساعت زمان می برد. او می گوید که اگرچه نقش ها و نوع فیلم برایش مهم است و در روند اجرای هر نقش ارتباط نزدیکی با شخصیت آن برقرار می کند اما وقتی از اتاق دوبله بیرون می آید آن نقش را کنار می گذارد: دوست ندارم بارُل هایی که اجرای شان می کنم، زندگی کنم. درگیر شدن بارُل ها خوب نیست، چون روی دوبلور اثر منفی می گذارد.

مردم مرا می شناسند و صدایم را دوست دارند

از او درباره دلایل ماندگاری صدایش می پرسم و این که چطور بعضی از نقش هایی که دوبله کرده، بیشتر در ذهن مخاطب ماندگار شده اند. در جواب می گوید: ماندگاری هر صدایی بستگی به نوع جنجره دارد، تارهای صوتی هر کسی یک نوع است و این تارها در بعضی افراد، دیر کهنه می شوند. ناگفته نماند نوع گفتار نیز در ماندگاری صدا بی تاثیر نیست، در واقع مهم این است که شما مطلب را چگونه بیان کنید تا به دل مخاطب بنشیند، یک بخش از این موضوع مهم خدادادی و بخش دیگر آن اکتسابی است و با تمرین و ممارست به دست می آید. استادان بنده مرحوم محمدعلی زرندی و مرحوم احمد رسول زاده در این بعد به من بسیار کمک کردند. البته به نقش هایی که اجرا کردم هم بستگی داشت، گاهی سریالی با یک موضوع خاص گُل می کرد و نقش ها و صداها هم در ذهن مخاطب دوستدار آن ثبت می شد. این دوبلور پیش کسوت حرفه دوبله را پُر از خاطره های تلخ و شیرین می داند و در این باره تصریح می کند: در کنار تمام شیرینی های این حرفه، تلخی ها و سختی هایی هم وجود دارد. به طور مثال؛ سال گذشته برای بنده و همکارانم سال خوبی نبود، چرا که ما چند تایی از همکاران خوب مان از جمله ابوالفضل بهرام زندی، محمد عبادی، حسین عرفانی پارسایی و... را از دست دادیم. جای خالی شان برای ما که سال ها در کنار هم کار کردیم، پُر نمی شود. حرف را می کشانیم به جشنواره هایی که برای تقدیر از دوبلورها برگزار می شود و او در پاسخ می گوید: متاسفانه در این جشنواره ها از یک عده معدودی از دوبلورها تقدیر می شود، رسانه ملی تنها از یک عده مشخص که با آنان ارتباط خوبی دارد، تقدیر می کند. من تا کنون در فهرست تقدیر شده های هیچ نهاد و سازمانی نبوده ام، با این حال مهم آن است که مردم مرا می شناسند و صدایم را دوست دارند. محبت آن ها از هر جایزه ای بالاتر است.

پیشنهادهای بازیگری را به خاطر کم رویی رد می کردم

مظفری که قبل و بعد از انقلاب پیشنهادهای متعددی برای حضور جلوی دوربین داشته اما هر بار به بهانه ای «نه» گفته، در خصوص پرهیز از ورود به عرصه بازیگری، چنین می گوید: هیچ گاه نتوانستم این پیشنهادها را قبول کنم. البته مشکل از من بود نه فیلم نامه و کارگردان. بنده آدم کم رویی هستم به همین دلیل پیشنهادها را نمی پذیرفتم. هر چند که الان قدری پشیمانم اما گذشته ها گذشته است. قطعا اگر این پیشنهادها را می پذیرفتم حالا وضعم بهتر بود.

تربیت دوبلور خوب زمان و هزینه می خواهد

این دوبلور پیش کسوت، از وضعیت فعلی دوبله در کشورمان نیز گفتنی های زیادی دارد و بیان می کند: هم اکنون وضعیت دوبله خوب نیست، علت آن هم خیلی روشن است، اگر بخواهید دوبلور خوبی تربیت کنید، زمان می برد. گاهی از ۲۰ دوبلوری که به استودیو می آیند، سه نفرشان هم حرفه ای نیستند. فرصت و مدت زمان دوبله یک فیلم بسیار کوتاه است و دست مدیر دوبلاژ در شناسایی و تربیت یک دوبلور خوب بسته است. وی ادامه می دهد: البته صدا و سیما هم این روند را قبول دارد، سازمان تمایلی به طول کشیدن کار ندارد. از این رو در این مدت کوتاه نمی توان دوبلور خوب تربیت کرد. تربیت دوبلور خوب زمان و هزینه می خواهد که فقط از عهده رسانه ملی برمی آید اما متاسفانه به این ضرورت اساسی اعتنایی نمی شود.

به دوبلورهای جوان اجازه خلاقیت می دهم

این روزها بازار دوبله های به اصطلاح زیرزمینی برای تولیداتی که غیر رسمی وارد بازار عرضه می شوند هم داغ است. مظفری در این باره اظهار می کند: بعضی از همکاران مان از فعالیت این گروه ها ناراحت هستند اما واقعیت این است که مسیر خوبی برای جذب استعدادهای جدید تعریف نشده و آن سمت هم برای تامین نیاز و تربیت نسل آینده این حرفه، اقدامات موثری انجام نمی شود. وی به روزهایی اشاره می کند که خودش مدیریت کار را در دوبلاژ آثار مختلف به عهده داشته و توضیح می دهد: دوست داشتم به دوبلورهایم نقش های خوب بدهم و با آن ها سر و کله بزنم. اجازه بدهم خلاقیت شان را در کار نشان بدهند. همکارانم گفته های مرا تصدیق می کنند. اما حالا اگر دوبلوری نتواند در مدت زمان معین کار را تحویل دهد، نقش را از او می گیرند. کمتر تقلایی وجود دارد تا نسل جوان، چیزهای جدید بیاموزد و خودش را به سطح عالی این حرفه برساند. وی ضمن انتقاد از کلاس های متعدد آموزش دوبله بیان می کند: آموزش قطعا به تربیت یک دوبلور حرفه ای کمک می کند اما متاسفانه یک عده، بدون هیچ استعداد و دانشی اقدام به برگزاری کلاس های دوبله می کنند و صرفا به دنبال کسب سود هستند. متاسفانه هیچ گونه نظارتی نیز بر این کلاس ها اعمال نمی شود و تنها نتیجه آن اتلاف وقت یک عده جوان علاقه مند است.

برای دوبله مانند گذشته ارزش قائل نمی شوند

مظفری که مانند دیگر پیش کسوتان این عرصه، از وضعیت نامطلوب درآمدی این حرفه گلایه دارد، در این باره می گوید: متاسفانه تمامی دوبلورها از شرایط فعلی ناراضی هستند، فیش حقوقی ما افتضاح و شرم آور است. این وضعیت سامان نمی یابد مگر آن که مدیران مربوط انگیزه لازم را داشته باشند و این حرفه را دوست بدارند. اگر حمایت مدیران از دوبلورها مطلوب باشد، قطعا آثار فاخرتری تولید و ارائه خواهد شد. وضعیت به گونه ای شده که اگر شرایط موجود و تحمیلی را نپذیریم باید این حرفه را کنار بگذاریم. وی تاکید می کند: انگار دیگر مثل گذشته برای حرفه دوبلوری ارزشی قائل نیستند و این مسئله نگران کننده است.

اگر به گذشته بازگردم، سراغ حرفه دیگری می روم

این صداپیشه پیش کسوت می افزاید: به رغم عشق و علاقه ای که به این کار دارم و تمامی عمرم را در این مسیر سپری کردم اما اگر به گذشته برگردم قطعا دنبال حرفه دیگری خواهم رفت، چرا که الان بعد از گذشت سال ها متوجه شده ام این حرفه مانند گذشته ارزش ندارد و آینده ای برای دوبلورها در این حرفه نیست. مظفری می گوید: دوبلورهای جوانی که پا به این عرصه می گذارند باید بدانند که این حرفه هیچ آینده ای ندارد، این حرفه، آدم دلسوز می خواهد. البته تمامی مسائل به وضعیت درآمدی ختم نمی شود، چرا که درآمد بخشی از مسئله است و چالش در مدیریت این عرصه است که ضعف های جدی دارد. وی در عین حال امید دارد که روزی عزم ها برای تغییر و بهبود اقدامات در این حوزه جزم شوند.

یادداشت

دکتر محمدرضا علوی مقدم

مدیر گروه منابع آب، پژوهشکده محیط های خشک دانشگاه آزاد اسلامی مشهد

سیلاب: مهار یا مدیریت؟!

سال ۱۳۹۸ بار خادسیل در گستره وسیعی از کشور آغاز شد. با نهایت افسوس، تعدادی از هموطنان مادر این رویداد آسیب های جانی دیدند و گروه بسیاری نیز با آسیب های مالی مواجه شدند. در این روزها، طبیعی است که باید بخش عمده برنامه ریزی ها و اقدامات بر کاستن از آسیب های جسمی و روانی و تامین کیفیت زیست مطلوب برای هموطنان مان متمرکز شود. اما از آن جایی که ایران به دلیل گستردگی جغرافیایی و تنوع اقلیمی و زمین ساختی، در زمره کشورهایی است که با طیف وسیعی از مواهب و در کنار آن بلایای طبیعی مواجه است، بدیهی است که پس از عبور از روزهای بحرانیِ اولیه در هر رویداد تلخ طبیعی، باید برای بررسی آن رویداد و درس آموزی از آن اقدام کرد. این مهم با دستور رئیس جمهور، در چارچوب تهیه و تنظیم «گزارش سیلاب» آغاز شده است که تا انتشار گزارش های کمیته مذکور، باید قضاوت درباره چون و چرای آثار و صدمات را به فرصتی پس از آن وانهاد. آن چه در مواجهه با یک پدیده طبیعی در درجه نخست اهمیت دارد، میزان «آسیب پذیری» ما از آن پدیده است و مهم ترین مسئله در «کاهشِ آسیب پذیری»، نوع «رویکرد» ما در برابر آن پدیده طبیعی است. در زمینه مواجهه با سیلاب، «رویکردهای مهندسی» در طول صد سال گذشته بارها دستخوش اصلاح شده که این روند تغییر در جهت تکامل بوده است. از این رو لازم است که مدیران کشور، اکنون که در فکر راه حل هایی برای سیلاب های آینده هستند، با این روند تکاملی مواجهه با سیلاب در جهان آشنا باشند: **۱- رویکرد دفاعی یا مقابله با سیل**: در این رویکرد که تا دهه ۵۰ خورشیدی دیدگاه غالب بود، از طریق تدابیری مانند دیواره سازی، سامان دهی و لای روبی رودخانه تلاش می شود ظرفیت آب گذری افزایش یابد و جریان سیلابی از رودخانه به بیرون سرایت نکند. **۲- رویکرد مهار یا کنترل سیل**: اوج پذیرش این رویکرد به دهه ۶۰ خورشیدی برمی گردد که براساس آن با احداث مخازن کوچک و بزرگ در سر راه سیلاب، از طریق تله اندازی آب به مدت چند روز تا چند ماه، از بیشینه آورد سیل کاسته و از این طریق سیلاب کنترل می شود. **۳- رویکرد آمادگی یا مدیریت سیل**: تجربیات جهانی در زمینه کاستن از شدت جریان بیشینه سیل و ظرفیت سازی برای عبور ایمن آن، نشان داد که همچنان سیل در بین تمامی عوامل مخرب طبیعی، بیشترین خسارت ها را در جهان به جوامع انسانی وارد می سازد. بنابراین از دهه ۷۰ خورشیدی به این سو، مفهوم «مدیریت سیلاب» به عنوان رویکرد غالب پذیرفته شد و در کنار اقدامات دو دسته پیشین، تدابیر «پیش بینی و هشدار سیل» سرلوحه ابزارهای مدیریتی قرار گرفت. **۴- رویکرد مدیریت ریسک سیل**: از دهه ۸۰ شمسی به این سو توجه جهانی در مواجهه با سیلاب بر «کاهش آسیب پذیری» متمرکز شده است، یعنی بروز سیل های مخرب، گاهی مواقع ناگزیر است، اما باید تدابیری اندیشید که در نتیجهٔ آن، آسیب هر چه کمتری به جوامع انسانی وارد شود. این موضوع نه تنها با تدابیر دفاعی، کنترلی و پیش آگاهی ممکن است بلکه می تواند با تطابق اجتماعی با سیل، ارتقای امکانات تخلیه و اسکان موقت، امدادرسانی به هنگام و بیمه سیل حاصل شود. تنوع این راهکارها در کنار محدودیت امکانات مالی، موجب می شود در این رویکرد به مطالعه «ریسک یا خطرپذیری» پرداخته و در نتیجهٔ آن، اقدامات، اولویت بندی شود. چه بسا با هزینه کردن روی ۲۰ درصد از اقدامات، بتوان آسیب پذیری را به میزان ۸۰ درصد کاهش داد. بارش های شدید بهار ۹۸ به روشنی، بر درستی دیدگاه اخیر مهر تایید زد. بدیهی است که اگر سدهای مخزنی و سازه های انحراف سیل در خوزستان و گلستان نبودند، شدت خسارت ها، بسیار بیشتر از امروز و حتی در مقیاس فجایع جهانی بود، اما اگر تدابیر کاهش آسیب پذیری مانند شناسایی مناطق پُرخطر، آموزش عمومی، هشدار و بیمه سیل نیز از پیش صورت می گرفت، هر چند سیلاب دفع یا مهار نمی شد، اما میزان آسیب های جسمی، روانی، مالی و سیاسی این حوادث به شدت کاهش می یافت. البته این رویکرد به برنامه ریزی قبلی و به ویژه «مشارکت بخشی اجتماعی» و «هماهنگی سازمانی» نیاز دارد. نمونه ای موفق از این روش کار، چند سال پیش، در آزادسازی بستر و حریم کشف رود در حاشیه شمالی مشهد صورت گرفت که از آثار ارزشمند آن، تمامی زائران و مجاوران امام هشتم (ع)، در بهار ۹۸ بهره مند شدند. اگر اقدامات هماهنگ و به هنگام از سوی قشرهای اجتماعی، سازمان های مردم نهاد، استانداری، دادگستری، نیروی انتظامی و آب منطقه ای خراسان رضوی صورت نپذیرفته بود، چه بسا اکنون «مشهد» نیز در زمره شهرهای سیل زده کشور قرار داشت.

حکایت

بازرگانی در یکی از تجارت های خود هزار دینار خسارت دید. به پسرش گفت: مگذار کسی از این موضوع مطلع شود. پسر گفت: ای پدر! از فرمانت اطاعت می کنم، اما می خواهم بدانم راز این پنهانکاری چیست؟ پدر گفت: تا مصیبتی که بر ما وارد شده دو برابر نشود.

۱- خسارت مال
۲- شماتت همسایه و دیگران

مگوی اندُه خویش با دشمنان
که لاحول گویند شادی کنان (۱)

۱- یعنی: غم خود را با دشمن در میان مگذار که او در زبان به ظاهر از روی دلسوزی، (لاحول و لا قوة الا با...) به زبان آورد (و عجبا گوید) ولی در دل شادی کند. **حکایت های گلستان سعدی به قلم روان**